

Arrest

nr. 298 340 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 19 december 2021, dient op 21 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 oktober 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 3 mei 2023.

1.3. Op 11 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 14 juli 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Q.N. (°01/01/2003), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent soennitische moslim. U woonde van uw geboorte tot uw vroege jeugd in dorp Wazir Ahmadkhel, district Khogyani, provincie Nangarhar, samen met uw ouders, twee broers en twee zussen. U ging hier tot de derde graad naar school.

Uw vader was werkzaam als Staff Sergeant bij het Shaheen Corps in Jalalabad sinds voor uw geboorte. Gezien de obstakels op de weg naar Wazir Ahmadkhel was het moeilijk voor hem uw familie te bezoeken, waardoor jullie verhuisden naar Base Ikmalati in Jalalabad. U ging hier acht maanden naar de madrassa.

Vijf tot acht maanden voor de machtsovername was uw vader op verlof bij uw familie en stond hij op het punt terug naar zijn werk te vertrekken van aan jullie huis in Base Ikmalati. Uw grootvader en u gingen de straat op om te controleren of er geen gevaar was, toen een bom aan uw huis ontplofte. Jullie raakten gewond en belandden in het ziekenhuis, waar u nog even een glimp van uw vader opving maar hij hierna terug naar zijn werk moest vertrekken. Tot vandaag hebt u last van de bomdeeltjes die terechtkwamen in uw rechterarm.

Uw familie bleef na deze explosie nog twee tot drie maanden in jullie huis in Base Ikmalati, waarna jullie verhuisden naar een ander huis in Viale 10 in Jalalabad. Één maand voor uw vertrek kwam uw vader voor de laatste keer naar huis. Hij gebood jullie niet naar buiten te gaan en het adres geheim te houden.

Sinds de machtsovername door de taliban hoorden jullie niets meer van uw vader. Uw familie probeerde hem meermaals te contacteren maar zijn gsm staat uit.

Na de machtsovername verbleef u twee nachten bij uw grootmoeder uit veiligheidsoverwegingen. Toen kwamen de taliban langs bij uw thuis, waar ze uw moeder vroegen achter haar zoons en uw nonkel. Uw moeder gaf aan dat er geen man in huis was. U besloot te vertrekken uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan rond september 2021 en sloot u aan bij uw paternale nonkel die het land al eerder had verlaten door zijn werk voor het leger. Toen u een maand à anderhalve maand later in Turkije was, vertelde uw moeder u dat uw gezin terug verhuisde naar Wazir Ahmadkhel, waar de taliban nogmaals waren langsgeslagen.

U stond op uw reis vingerafdrukken af in Oostenrijk en Roemenië en kwam op 19 december 2021 aan in België, waar u twee dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende.

Rond januari 2023 kwamen de taliban opnieuw naar uw huis, waar uw grootvader en broer werden ontvoerd. Acht dagen later werden hun dode lichamen gevonden.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie de taskara van uzelf, uw grootvader en uw vader voor, net als kopies van werkdocumenten van uw vader, een foto van zijn legerbadge, kopies van certificaten van zijn werk, een kopie van zijn bankkaart en enkele foto's van zijn werkzaamheden, alsook een kopie van de bankkaart van uw nonkel, een kopie van zijn dienstkaart en enkele foto's van zijn werkzaamheden. Tot slot legt u een foto van uzelf in het ziekenhuis, net als foto's van uw overleden grootvader en broer voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure

redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het voormalig werk van uw vader bij het leger. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw **houding allerminst te rijmen valt met die van een verzoeker die nood heeft aan internationale bescherming.**

Uw algemene geloofwaardigheid wordt eerst en vooral aangetast door uw **aanvankelijke verklaringen over uw minderjarige leeftijd**. U verklaarde bij uw verzoek om internationale bescherming op 21/12/2021 geboren te zijn op 10/05/2005. Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven) en uit de beslissing die u door de dienst Voogdij in verband met de medische tests op 10/01/2022 tot vaststelling van uw leeftijd werd betekend werd u de geboortedatum 01/01/2003 toegedicht. Bijgevolg kon u niet worden beschouwd als minderjarige. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden door u gevoelig jonger en ouder voor te doen afhankelijk van de beoogde doelen, ondergraaft reeds uw algemene geloofwaardigheid. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om correct te kunnen inschatten welke kennis van u kan en mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De onjuiste verklaringen plaatsen bijgevolg reeds bij de start ernstige vraagtekens bij uw oprechtheid.

Daarenboven gaf u bij uw registratie in Roemenië een andere naam, namelijk N.W., en andere geboortedatum, 01/01/2007, op omdat u hier niet wilde blijven (CGVS, p. 21). Ook over uw registratie in Oostenrijk verklaarde u over alles te hebben gelogen omdat u hier niet wilde blijven (CGVS, p. 8-9). Zulke inconsistente houding zorgt ervoor dat twijfels rijzen bij de waarachtigheid van de beweerde identiteit en het motief die u deze keer in België aanhaalt.

Uit uw handelwijze blijkt dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht, maar het belangrijker vindt een land te zoeken dat precies aan uw verwachtingen voldoet, hetgeen niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst. Bovendien past u bereidwillig uw persoonlijke gegevens aan naargelang de plaats waar u uw asielaanvraag hebt ingediend. Deze vaststelling ondermijnt reeds in niet te onderschatten mate de ernst van de problemen die u inroept.

Daarenboven vertoonde u een **opmerkelijk gebrek aan kennis omtrent het werk van uw vader en hadden zijn documenten een beperkte bewijswaarde gezien hun aard van kopie, het feit dat ze maar de periode tot 2007 behelsden en uw vage verklaringen hierover.**

U kon ten eerste erg weinig informatie geven over zijn werk bij het leger, hoewel u oud genoeg was om minstens een deel van zijn werkperiode bewust mee te maken. U kwam niet verder dan drie locaties waar hij zou hebben gewerkt, zijn mogelijke rang als Staff Sergeant en een terloopse vermelding van het Shaheen Corps (CGVS, p. 7, 11-12). Dit gebrek aan informatie weet u meermaals aan uw toen jonge leeftijd (CGVS, p. 7, 12), maar er kan nog steeds redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn werkzaamheden alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt uw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis. Dat u over dergelijke zaken tot op heden geen bijkomende informatie heeft proberen verkrijgen, is daarnaast zeer merkwaardig. Zo kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact bent met achtergebleven familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 6-7). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege over zijn voormalig werk te informeren. Deze vaststellingen zetten het beweerde werk van uw vader in een twijfelachtig daglicht.

Aangaande de werkdocumenten die u voorlegde over zijn job bij het leger, dient te worden aangegeven dat het enkel om kopies gaat, wat hun bewijswaarde relatief maakt. Gelet op de veelvoorkomende corruptie en manipuleerbaarheid van Afghaanse documenten, hebben neergelegde documenten enkel een ondersteunende werking, en indien ze niet worden gecomplementeerd met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen van de verzoeker, hetgeen in casu niet het geval is, verliezen ze veel van hun bewijswaarde. U gaf immers aan zelf geen informatie te hebben over de documenten, op de transfer van uw vader van Kunduz naar Kaboel na (CGVS, p. 14), en u verwachtte van de tolk bij het CGVS de inhoud volledig te achterhalen (CGVS p. 14). Van een verzoeker om internationale bescherming kan men nochtans verwachten dat die de benodigde informatie over essentiële elementen van zijn relaas nagaat en over neergelegde documenten minstens kan vertellen welke informatie ze bevatten. Deze vaststellingen doen nog meer twijfels rijzen bij het werk van uw vader.

Bovendien bevatten uw documenten enkel certificaten die tot 2007 liepen, waar u geen verklaring voor had (CGVS, p. 21). Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw vader tot recent voor uw vertrek dit werk zou hebben uitgeoefend. Dit doet vermoeden dat uw vader nog een lange tijd na zijn werkzaamheden in Afghanistan heeft geleefd. Hierover doorgevraagd, werd u meermaals erg gefrustreerd tijdens het gehoor en wilde u zelfs niets meer vertellen over de foto's (CGVS, p. 14). Hierbij wil het CGVS u wijzen op uw plicht tot medewerking om met de Protection Officer tot een zo volledig mogelijke versie van uw asielmotieven te komen. In dezelfde lijn vroeg de Protection Officer u nog enkele beter leesbare versies van uw documenten op te sturen, zeker van de taskara van uw vader, omdat in se de familieband met uw vader niet is aangetoond – aangezien uw vader op de foto die u voorlegde waar jullie beiden opstonden weinig herkenbaar was. U beloofde dit te zullen doen (CGVS, p. 14). Tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen, wat wijst op een gebrek aan inspanning om uw verzoek te staven en afdoet aan de beweerde dringendheid van uw vrees.

Door deze opmerkelijk beperkte verklaringen over het werk van uw vader, het feit dat zijn documenten maar tot 2007 liepen en u hierover amper iets kon vertellen, een op losse schroeven gezet bewijs van de familieband en een gebrek aan inspanning om documenten na te sturen, wordt het werk van uw vader als niet aannemelijk geacht, wat de kern van uw asielsrelaas reeds onderuithaalt.

Daarnaast legde u over de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen **inconsistente, onwaarschijnlijke en vage verklaringen af**.

Omtrent de bom die voor jullie deur in jullie eerste verblijfplaats in Jalalabad zou zijn gelegd om uw vader te raken, is het opmerkelijk dat u na dit incident niet naging hoe u in het ziekenhuis was beland en wat precies was gebeurd. Dat uw familie hierna nog twee tot drie maanden in hetzelfde huis bleef leven zonder veiligheidsmaatregelen te nemen (CGVS, p. 4), om dan pas te verhuizen naar Viale, is eveneens bevreemdend. Daarenboven gaf u bij DVZ aan dat uw familie altijd in Wazir Ahmadkhel heeft geleefd, wat uw bewering dat een bom bij uw huis in Jalalabad was geplaatst, verder teniet doet (verklaring DVZ 11/03/2022, p. 6).

Ook over de ontvoering van uw vader was u inconsistent. Zo verklaarde u bij het CGVS dat hij op de vijfde dag van de machtsovername werd ontvoerd, waar u bij uw interview voor minderjarigen verklaarde dat hij sinds twee tot drie maanden verdwenen was, wat op september à oktober 2021 neerkwam (fiche NBMV). Daarnaast kon u geen extra informatie geven over zijn verdwijning. Jullie zouden enkel via zijn gsm hem hebben proberen bereiken, wat bevreemdend is gezien de ingrijpendheid van de verdwijning van uw vader. Betreffende de vermissing van uw vader kon u enkel een heel standaard, vage en weinig doorleefde versie over de zoektocht naar jullie vader vertellen (CGVS, p. 6).

Met deze vage en inconsistente verklaringen stuiken ook de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen ineen.

Tot slot maakte u ook uw **persoonlijke bedreigingen niet aannemelijk** door inconsistenties in uw weergave van de drie bezoeken van de taliban, doordat u geen duidelijk zicht heeft geboden op uw laatste verblijfplaats in Afghanistan en doordat uw familie na uw vertrek onwaarschijnlijk gedrag vertoonde.

Bij het CGVS vermeldde u drie bezoeken van de taliban, maar bij DVZ sprak u maar van één bezoek, hoewel toen ook al het tweede bezoek van de taliban had plaatsgevonden (DVZ vragenlijst; CGVS, p. 10). Op twee andere momenten tijdens het gehoor bij het CGVS gaf u dan weer aan dat er niets was gebeurd en enkel de verdwijning van uw broer en grootvader een halfjaar voordien had plaatsgevonden (CGVS, p. 5, 13). Bovendien gaf u bij DVZ over het ene bezoek heel andere info, namelijk dat ze u gingen

meenemen en u pas zouden vrijlaten indien uw vader zich aandiende (DVZ vragenlijst), waar u bij het CGVS geheel niet naar zo een specifieke zoektocht naar u verwees (CGVS, p. 11). Ook gaf u over dit bezoek eerst aan dat u de laatste nacht bij uw grootmoeder was, waar u eerder nog had aangegeven dat u gewoon thuis was tijdens uw laatste nacht (CGVS, p. 5, 18). U zette deze onregelmatigheden niet recht toen werd gevraagd naar het verloop van uw interview voor minderjarigen en bij DVZ (CGVS, p. 3). Ten slotte gaf u over het derde bezoek erg weinig doorleefde informatie over wat precies gebeurde met uw broer en grootvader. U vroeg geen extra informatie aan uw moeder, wat gezien de ingrijpendheid van deze ontvoering en moord van uw dichte familieleden erg bevreemdend is (CGVS, p. 20-21). Dat na deze drie bezoeken en de erg precarie resulterende situatie van uw familie, uw familie toch terug naar Wazir Ahmadkhel zou zijn verhuisd waar uw familie net uit was verhuisd door de aanwezigheid van de taliban, is erg bevreemdend (CGVS, p. 4, 20).

Deze inconsistenties en onwaarschijnlijkheden doen vermoeden dat u de bezoeken er als verzonnen feiten hebt bijgehaald om een persoonlijke bedreiging aan te tonen.

Er dient hier **ten slotte** te worden aangegeven dat u er niet in slaagde aan te tonen **waarom u of de rest van uw familie toch nog problemen zou kennen**, zelfs indien het werk van uw vader toch zou worden aangenomen. Vooreerst zou hij mogelijks maar tot 2007 gewerkt hebben en is het volstrekt ongeloofwaardig dat hij dit werk tot recent deed. U kon door uw onlogische en vage verklaringen daarenboven a priori al niet aannemelijk maken dat uw vader zelf vervolgd werd. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over zijn bedreigingen toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>). U haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Ook wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen gezien de inconsistenties en onwaarschijnlijkheden en het feit dat uw familie zich nu terug in Wazir Ahmadkhel bevindt, niet.

Ter volledigheid wordt vastgesteld dat u geen vrees heeft aangehaald die verband houdt met het **werk van uw paternale nonkel voor de overheid** (CGVS, p. 7). Het loutere feit dat u een familielid bent van iemand die voor de overheid werkte is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De door u **voorgelegde documenten** kunnen de bovenvermelde argumenten niet onderuit halen. De kopies van uw taskara en die van uw grootvader bevestigen louter jullie identiteit, die niet ter discussie staat. De kopie van uw vaders taskara is niet leesbaar. Betreffende de documenten over en foto's van het werk van uw vader, zijn ze door vaagheden in uw verklaringen niet voldoende om zijn werk bij het leger te bewijzen. Zelfs indien uw vader ooit diende bij het leger, zou dit een lange periode voor uw vertrek zijn geweest en heeft u hieromtrent geen geloofwaardige problemen aangehaald. De werkdocumenten van uw paternale nonkel tonen enkel dat hij mogelijk voor het leger werkte, waar u geen persoonlijke vervolgingsfeiten aan heeft verbonden. De foto van u in het ziekenhuis toont dat u verwond bent geweest, maar niet waaraan. De foto's van uw overleden grootvader en broer tonen eveneens enkel hun overlijden, niet de oorzaak. Betreffende het attest dient te worden gesteld dat dit attest aangeeft dat u littekens hebt. Echter kan dergelijke vaststelling geen informatie geven betreffende de context waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen waardoor dit evenmin de bovenstaande vaststellingen kan ombuigen.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>*

[files/rapporten/coi focus. afghanistan. veiligheidssituatie 20220505.pdf](#), **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen

vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige***

schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte

mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat

betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 § 2 b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat ten eerste in op het risico op vervolging volgens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de politieke situatie in Afghanistan instabiel is sinds de taliban de macht hebben gegrepen. Hij meent dat hoewel de woordvoerder van de taliban gematigde taal sprak, de universele mensenrechten in Afghanistan niet gerespecteerd worden. Hij wijst op een gesprek van de woordvoerder van de taliban met een Oostenrijkse krant waarin aangekondigd werd dat de taliban de Afghanen, die terugkeren naar Afghanistan, zouden vervolgen. Hij concludeert dat deze verklaring minstens een bewijs van een reëel risico op vervolging vormt bij terugkeer naar Afghanistan en dat de nood aan internationale bescherming ruim geïnterpreteerd dient te worden, zodoende dat hij het voordeel van de twijfel verdient. Volgens hem bevestigt 's Raads arrest nr. 278 653 d.d. 12 oktober 2022 dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van terugkerende Afghanen vanuit het Westen. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal geen data voor te leggen over het aantal Afghanen dat al is teruggekeerd vanuit Europa naar Afghanistan en stipt aan dat er in de buurlanden een hogere erkenningsgraad is dan in België. Hij voegt hier nog aan toe dat hij inmiddels bijna 2 jaar geleden Afghanistan verlaten heeft en maakt zich sterk zijn volledige

integratie/verwesteringsdossier voor te leggen uiterlijk tegen de zitting. Het feit dat hij inmiddels bijna 2 jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, in combinatie met de uitspraken van de woordvoerder van de taliban, wijzen er volgens hem op dat er een risico op vervolging bestaat wegens de perceptie verwesterd te zijn. Hij verwijt de commissaris-generaal op geen enkele manier onderzocht te hebben of hij verwesterd is of als dusdanig gepercipieerd wordt, te meer nu hier geen cijfers over bestaan. Bijgevolg zou de commissaris-generaal tekort geschoten zijn in zijn medewerkings-, onderzoeks- en motiveringsplicht. Tot slot wijst verzoeker er nog op dat het werk van zijn vader, althans tot 2007, niet in twijfel wordt getrokken en dat het feit dat hij zoon van een voormalig militair is, bekeken dient te worden in combinatie met het risico als verwesterd te worden gepercipieerd.

Ten tweede gaat verzoeker in op de humanitaire crisis en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, waarbij hij verwijst naar het EASO COI-rapport van januari 2022. Hij vervolgt dat uit de IPC (*Integrated Food Security Phase Classification*) tabel blijkt dat het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen. Hij stipt tevens de publicatie van Human Rights Watch van midden maart 2022, de verklaring van de speciale gezant van de VN, dr. R.A. van 15 maart 2022 en de publicatie van World Vision aan om te besluiten dat de ernst van de humanitaire crisis in Afghanistan moeilijk ontkend kan worden. Verzoeker vraagt zich af of de humanitaire crisis in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Hij bevestigt dat de huidige humanitaire crisis inderdaad te wijten is aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. Hij haalt de bijdrage van de Human Rights Watch aan van 1 maart 2022 waarin de oorzaken van de huidige crisis worden uitgelegd en waaruit blijkt dat 'derden' verantwoordelijk zijn. Verzoeker betoogt voorts dat de taliban weigerachtig staan tegenover hulp van internationale organisaties en dat ze de weinige humanitaire hulp die Afghanistan wel bereikt verder bemoeilijken. Dit wordt volgens hem bevestigd door een arrest van de Raad. Hij meent dan ook dat er geen twijfel is dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan en dat in weerwil van de motivering van de commissaris-generaal de huidige humanitaire crisis in Afghanistan wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker maakt op 13 november 2023 een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- De meest recente legerbadge met vervaldatum 24.11.23;
- Alfabetiseringscursus ANA d.d. 15.07.12;
- Opleidingscertificaat "gevechtssergeanten" d.d. 07.03.13;
- Stemkaart (vermoedelijk van de verkiezingen van 1397 (2018));
- Contractverlenging ANA d.d. 06.06.21;
- Medisch attest.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban omwille van het voormalig werk van zijn vader bij het leger.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers houding valt allerminst te rijmen met die van een verzoeker die nood heeft aan internationale bescherming omdat (a) zijn aanvankelijke verklaringen over zijn minderjarige leeftijd intentioneel onjuist waren en (b) hij zowel bij zijn registratie in Oostenrijk als in Roemenië bewust loog over zijn identiteit;

ii) Verzoeker maakt het werk van zijn vader bij het leger niet aannemelijk daar (a) hij hieromtrent erg weinig informatie kan geven, zijn jonge leeftijd hiervoor geen afdoende verklaring vormt en het merkwaardig is dat hij niet getracht heeft bijkomende informatie te verkrijgen; (b) de werkdocumenten van zijn vader, naast hun relatieve bewijswaarde, slechts de periode tot 2007 behelzen, hij er amper iets over kon vertellen en hij geen inspanning heeft geleverd om beter leesbare versies van zijn documenten op te sturen;

iii) Verzoeker legt inconsistente, onwaarschijnlijke en vage verklaringen af over (a) het ontwaken in het ziekenhuis na de bomaanslag; (b) het feit dat zijn familie na de bomaanslag geen bijkomende veiligheidsmaatregelen nam; (c) zijn woonplaats en waar de bom was geplaatst; (d) het tijdstip dat zijn vader juist was verdwenen en (e) de zoektocht naar zijn ontvoerde vader;

iv) Verzoeker kan niet op overtuigende wijze hardmaken dat hij persoonlijk werd bedreigd omdat (a) hij inconsistent was in zijn weergave van de drie bezoeken van de taliban; (b) hij geen duidelijk zicht kon bieden op zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan en (c) zijn familie na zijn vertrek onwaarschijnlijk gedrag vertoonde door terug te verhuizen naar het dorp waar de taliban aanwezig waren;

v) Zelfs indien het werk van verzoekers vader toch zou worden aangenomen, slaagt hij er niet in aan te tonen waarom hij of de rest van zijn familie toch nog problemen zou kennen aangezien (a) het volstrekt ongeloofwaardig is dat zijn vader zijn werk tot recent deed; (b) hij het niet aannemelijk maakt dat zijn vader zelf vervolgd werd; (c) het loutere feit dat hij een familielid is van een medewerker van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aan te tonen;

vi) Verzoeker haalt geen vrees aan die verband houdt met het werk van zijn paternale nonkel voor de overheid;

vii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande argumenten niet onderuit halen omdat (a) zijn taskara en die van zijn grootvader slechts betrekking hebben op hun identiteit, die niet ter discussie staat; (b) de kopie van zijn vaders taskara niet leesbaar is; (c) de foto's van het werk van verzoekers vader wegens de vage verklaringen niet voldoende zijn om het werk bij het leger te bewijzen; (d) er aan de werkdocumenten van zijn paternale nonkel geen persoonlijke vervolgingsfeiten kunnen worden verbonden; (e) de foto's in het ziekenhuis enkel aantonen dat hij verwond is geweest, maar niet waaraan; (f) de foto's van zijn overleden grootvader en broer enkel hun overlijden aantonen, maar niet de oorzaak; (g) het attest over de littekens geen informatie kan geven over de context waarin hij deze verwondingen zou hebben opgelopen.

4.4.3. De Raad oordeelt, in navolging van de commissaris-generaal en zoals *infra* besproken, dat verzoeker enerzijds in gebreke blijft zijn verwantschapsband met zijn vermeende vader aan te tonen en anderzijds de tewerkstelling van deze persoon in het leger *in concreto* niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de daarmee onlosmakelijk verbonden problemen. In het verzoekschrift beperkt hij zich ertoe te benadrukken dat het werk van zijn vermeende vader tot 2007 niet in twijfel wordt getrokken, maar laat hij volledig na om concrete kritiek te leveren op de overige motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat in zijn geheel niet in op het gebrek aan verwantschapsband met zijn vader.

4.4.3.1. Vooreerst stelt zich de vraag of de persoon van wie verzoeker beweert dat hij tewerkgesteld was voor het leger, zijn vader is. Om dit te staven, heeft verzoeker tijdens zijn beschermingsverzoek een taskara (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1, taskara vader) en een familiefoto neergelegd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18, foto familie). De Raad stelt echter, samen met de commissaris-generaal, vast dat de foto's van deze documenten van zeer slechte kwaliteit zijn. De *protection officer* heeft verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud erop gewezen dat de door hem neergelegde documenten heel onleesbaar zijn waarop hij verzoeker de vraag stelde om binnen een week na het onderhoud nieuwe foto's ervan te sturen (NPO, p. 14). Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker hieraan geen gevolg heeft gegeven. De commissaris-generaal stelt aldus op goede gronden vast dat de taskara van zijn vermeende vader niet leesbaar is en dat de familieband tussen verzoeker en zijn vermeende vader bijgevolg niet als bewezen kan worden beschouwd. Ook de bijgevoegde foto van de familie (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18, foto familie) kan deze familieband niet aantonen. Niet alleen is de foto zeer vaag, bovendien kan niet met zekerheid worden vastgesteld wie de personen zijn die erop afgebeeld staan en hebben privé-foto's hoe dan ook een zeer beperkte bewijswaarde nu zij geen garantie bieden over de authenticiteit van datgene wat wordt afgebeeld. Dat verzoeker niet op de vraag van de *protection officer* is ingegaan, acht de Raad overigens opmerkelijk, gezien de tewerkstelling van zijn vermeende vader bij het leger de belangrijkste aanduiding vormt voor zijn vrees voor vervolging door de taliban en er bijgevolg kan worden verondersteld dat hij al het nodige zou doen om dit te staven. Dit zou overigens niet onmogelijk moeten zijn, daar hij regelmatig contact heeft met zijn moeder (NPO, p. 6 en 7) en hij zelf aangeeft dat deze documenten via zijn maternale nonkel naar zijn moeder kunnen worden verstuurd (NPO, p. 13).

Verzoeker betwist dit gebrek aan verwantschap met zijn vermeende vader niet, noch in zijn verzoekschrift noch in zijn aanvullende nota, die bovendien niet vergezeld is van documenten die zijn verwantschap alsnog zouden aantonen. Daar die verwantschap niet vaststaat, dient de vraag naar de aard van de tewerkstelling van de persoon die volgens hem zijn vader zou zijn, zich overigens niet te stellen.

4.4.3.2. Daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk een familielid is van een voormalig lid van het Afghaanse leger, blijkt bovendien, noch uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier, noch uit de landeninformatie die door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt aangehaald, dat ieder familielid van een vroeger lid van het Afghaanse leger in Afghanistan vervolgd wordt en dat het loutere feit een familielid te zijn van een vroeger lid volstaat om tot de toekenning van internationale bescherming te besluiten. Een vrees voor vervolging moet dan ook *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Hij maakt het immers niet aannemelijk dat hij of zijn vermeende vader problemen hebben gekend met de taliban omwille van diens job.

4.4.3.3. Voor de volledigheid stelt de Raad nog vast dat verzoeker ook de tewerkstelling op zich niet aannemelijk maakt. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de werkzaamheden van zijn vermeende vader uitermate vaag en allesbehalve concreet zijn. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat verzoekers gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van zijn vermeende vader op fundamentele wijze ondergraaft. Zo kon verzoeker louter aangeven dat zijn vermeende vader werkte voor het nationale leger, dat hij mogelijks de rang van *Staff Sergeant* had en mogelijks bij het *Shaheen Corps* werkte, hetgeen hij beide van zijn moeder zou hebben vernomen (NPO, p. 7, 11 en 12). Verzoeker was verder niet in staat om met zekerheid antwoorden te geven op zeer eenvoudige vragen over zijn vermeende vaders werk, met name wat zijn precieze functie bij het leger inhield (NPO, p. 12), bij welke korpsen hij nog werkte (NPO, p. 12), hoeveel hij verdiende (NPO, p. 12), hoe hij met deze job begonnen was (NPO, p. 11) en of hij mensen onder zijn gezag had (NPO, p. 12). Hij kende bovendien geen enkele collega van zijn vermeende vader (NPO, p. 14). Hij verklaarde voorts dat zijn vermeende vader gestationeerd was op drie locaties (NPO, p. 7 en 12), maar kon hierbij niet definitief bevestigen bij welke basissen dit was. Verzoeker kan zich bezwaarlijk verschuilen achter zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen ter vergoelijking van zijn uitermate beperkte kennis omtrent dergelijke algemene en voor de hand liggende zaken. Zo blijkt uit het geheel van verklaringen samen genomen met de resultaten van zijn leeftijdstest dat verzoeker ongeveer achttien jaar was toen hij Afghanistan verliet en dat hij zijn herkomstland kort na de machtsovername is ontvlucht (NPO, p. 8). Verzoeker was aldus noch op het moment dat hij Afghanistan verliet, noch op het moment van het persoonlijk onderhoud een *infans*, waardoor het redelijkerwijze van hem mag worden verwacht om omtrent de kern van zijn asielrelaas, dat *in casu* verbonden is aan de tewerkstelling van zijn vermeende vader, doorleefde en coherente verklaringen af te leggen, waartoe hij echter in gebreke bleef. Noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel en leeftijd, onredelijke verwachtingen zouden zijn gesteld. De beperkte kennis valt zeer moeilijk te rijmen met het gegeven dat verzoekers vermeende vader die functie bekleedde van aan zijn geboorte tot aan de machtsovername (NPO, p. 11). Bijgevolg kan de Raad niet inzien dat verzoeker, tijdens de jaren dat hij geen *infans* meer was, te jong zou zijn geweest om dergelijke algemene informatie over zijn vermeende vaders werk te kennen, te meer gezien hij elke dag met hem sprak (NPO, p. 12 en 17). Verzoeker kan zich voor dit nalaten evenmin verschuilen achter het gegeven dat zijn vermeende vader nooit over zijn job sprak (NPO, p. 7, 11 en 12). Diens tewerkstelling is per slot van rekening cruciaal om zijn vrees voor vervolging door de taliban aan te tonen en er kan bijgevolg worden verondersteld dat hij al het nodige zou doen om hieromtrent zoveel mogelijk informatie te verzamelen, te meer gezien hij regelmatig contact heeft met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 6 en 7), waardoor hij alleszins in de mogelijkheid was om zich omtrent voorgaande elementen te bevragen. Dat hij klaarblijkelijk naliet te doen, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De Raad stelt bovendien, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker niet in staat was en is om bij het merendeel van de door hem neergelegde documenten aangaande de tewerkstelling van zijn vermeende vader verdere duiding te geven (NPO, p. 14). Tijdens het persoonlijk onderhoud vertrouwde hij volledig op de tolk die deze documenten zou kunnen vertalen (NPO, p. 14). Er kan echter redelijkerwijs van verzoeker verwacht worden dat hij zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij *in casu* naliet om te doen. Bovendien, zoals reeds *supra* aangehaald is, ging hij niet in op het verzoek van de *protection officer* om beter leesbare documenten te bekomen en over te maken. De Raad stelt bijgevolg vast dat ook de overige documenten, die tijdens het beschermingsverzoek werden neergelegd, niet van die aard zijn om de appreciatie, dat geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van zijn vermeende vader, te doen wankelen. De commissaris-generaal komt op goede gronden tot volgende motieven: “*De kopies van uw taskara en die*

van uw grootvader bevestigen louter jullie identiteit, die niet ter discussie staat. De kopie van uw vaders taskara is niet leesbaar. Betreffende de documenten over en foto's van het werk van uw vader, zijn ze door vaagheden in uw verklaringen niet voldoende om zijn werk bij het leger te bewijzen. Zelfs indien uw vader ooit diende bij het leger, zou dit een lange periode voor uw vertrek zijn geweest en heeft u hieromtrent geen geloofwaardige problemen aangehaald. De werkdocumenten van uw paternale nonkel tonen enkel dat hij mogelijk voor het leger werkte, waar u geen persoonlijke vervolgingsfeiten aan heeft verbonden. De foto van u in het ziekenhuis toont dat u verwond bent geweest, maar niet waaraan. De foto's van uw overleden grootvader en broer tonen eveneens enkel hun overlijden, niet de oorzaak. Betreffende het attest dient te worden gesteld dat dit attest aangeeft dat u littekens hebt. Echter kan dergelijke vaststelling geen informatie geven betreffende de context waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen waardoor dit evenmin de bovenstaande vaststellingen kan ombuigen.”

De Raad oordeelt voorts dat de documenten die verzoeker bij de aanvullende nota van 13 november 2023 heeft voorgelegd, zijnde de legerbadge van zijn vermeende vader, het certificaat van de alfabetiseringscursus, het opleidingscertificaat “gevechtssergeanten”, de stemkaart, de contractverlenging en het medisch attest, niet van die aard zijn dat ze de voorgaande bevindingen omtrent de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van zijn vermeende vader kunnen weerleggen. Niet alleen bevat de aanvullende nota wederom een uiterst summiere beschrijving van de toegevoegde documenten, bovendien gaat het enkel om kopieën (foto's), die door simpel knip- en plakwerk in elkaar kunnen worden geknutseld waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is. Verzoekers verklaring ter terechtzitting, namelijk dat de documenten nu pas worden bijgebracht omdat ze in een andere koffer zaten, betreft allerminst een vergoelijking voor het feit dat hij, hoewel de *protection officer* hem de vraag stelde beter leesbare stukken over te maken, dit naliet te doen. Nu verzoeker, zoals reeds herhaaldelijk gesteld, nalaat om zijn verwantschapsband aan te tonen, kunnen de documenten in de aanvullende nota evenmin tot de conclusie leiden dat – de bewijswaarde ervan zelfs buiten beschouwing gelaten – het gaat om zijn vader. Bovendien blijkt uit de informatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt en dat dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Derhalve is hun bewijswaarde zeer relatief. Tot slot merkt de Raad op dat het medisch attest dat wijst op metaalfragmenten in de schouder simpelweg hetzelfde is als reeds was neergelegd bij de commissaris-generaal (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 24, overzicht medisch dossier).

4.4.3.4. Verder stelt de Raad vast dat ook verzoekers verklaringen over de problemen met de taliban die hij ingevolge zijn vermeende vaders tewerkstelling zou gehad hebben niet geloofwaardig zijn. Zo meent de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, dat er verschillende inconsistenties zitten in zijn weergave van deze problemen. Ten eerste verklaart verzoeker bij de commissaris-generaal dat de taliban twee of drie keer thuis zijn langsgekomen en ze de laatste keer zijn grootvader en broer hebben meegenomen (NPO, p. 10), terwijl hij even later beweert dat ze nooit bedreigingen hadden gekregen van de taliban (NPO, p. 13) én bij de DVZ slechts spreekt over één bezoek (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 12.10.22, vraag 5). Ten tweede vertelt verzoeker bij de DVZ dat de taliban op zoek waren naar zijn vermeende vader en ze hem wilden meenemen in zijn plaats (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 12.10.22, vraag 5), terwijl hij hier tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding van maakt (NPO, p. 11 en 18). Ten derde verklaart verzoeker nog dat de taliban verschillende keren aan zijn grootvader hebben gevraagd waar zijn kleinkinderen waren, om even later voor te houden dat de taliban zijn grootvader niet hebben gesproken, omdat zijn moeder dit niet toeliet (NPO, p. 10). Tot slot is verzoeker niet in staat om opheldering te geven over zijn verblijfplaats ten tijde van deze bezoeken van de taliban. Hij geeft verschillende keren aan dat hij reeds in België was toen de taliban zijn familie bezochten en ze zijn broer en grootvader meenamen (NPO, p. 5, 10 en 18), maar dit strookt niet met andere verklaringen die hij heeft gegeven. Zo gaf hij bij de DVZ aan dat ze hem wilden meenemen en dat ze hem pas zouden vrijlaten als ze zijn vader vonden (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 12.10.22, vraag 5), waaruit blijkt dat hij wel degelijk aanwezig zou zijn geweest ten tijde van dit bezoek door de taliban. Bovendien verklaarde hij dat hij ten tijde van het eerste bezoek niet thuis was omdat hij in het huis van zijn grootmoeder verbleef (NPO, p. 18 en 21). Het feit dat hij zijn laatste nachten in Afghanistan bij zijn grootmoeder heeft doorgebracht (NPO, p. 18), valt trouwens niet te rijmen met wat hij eerder verklaarde, namelijk dat hij voor zijn vertrek in zijn eigen huis was (NPO, p. 5). De Raad merkt hierbij op dat verzoeker heeft verklaard dat het interview bij de DVZ goed was verlopen (NPO, p. 3). Bijgevolg wordt datgene wat opgenomen werd in de vragenlijst, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het interviewverslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken

tijdens het interview of in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben rechtgezet. Niets weerhield verzoeker ervan om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord bij de DVZ. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Dat verzoeker en zijn familie verschillende bedreigingen zou hebben ontvangen van de taliban acht de Raad dus in navolging van de commissaris-generaal, allerminst geloofwaardig.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker niet betwist dat zijn verklaringen voor het overige ook getuigen van vaagheden, onwaarschijnlijkheden en inconsistenties en dit voor wat betreft de ontvoering van en de zoektocht naar zijn vermeende vader, aangaande het feit dat hij het slachtoffer werd van een bomaanslag en vervolgens diende opgenomen te worden in het ziekenhuis en met betrekking tot de plaats waar hij verbleef tijdens deze bomaanval. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig, worden door verzoeker niet betwist, en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Daarnaast legde u over de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen inconsistente, onwaarschijnlijke en vage verklaringen af. Omtrent de bom die voor jullie deur in jullie eerste verblijfplaats in Jalalabad zou zijn gelegd om uw vader te raken, is het opmerkelijk dat u na dit incident niet naging hoe u in het ziekenhuis was beland en wat precies was gebeurd. Dat uw familie hierna nog twee tot drie maanden in hetzelfde huis bleef leven zonder veiligheidsmaatregelen te nemen (CGVS, p. 4), om dan pas te verhuizen naar Viale, is eveneens bevreemdend. Daarenboven gaf u bij DVZ aan dat uw familie altijd in Wazir Ahmadkhel heeft geleefd, wat uw bewering dat een bom bij uw huis in Jalalabad was geplaatst, verder teniet doet (verklaring DVZ 11/03/2022, p. 6). Ook over de ontvoering van uw vader was u inconsistent. Zo verklaarde u bij het CGVS dat hij op de vijfde dag van de machtsovername werd ontvoerd, waar u bij uw interview voor minderjarigen verklaarde dat hij sinds twee tot drie maanden verdwenen was, wat op september à oktober 2021 neerkwam (fiche NBMV). Daarnaast kon u geen extra informatie geven over zijn verdwijning. Jullie zouden enkel via zijn gsm hem hebben proberen bereiken, wat bevreemdend is gezien de ingrijpendheid van de verdwijning van uw vader. Betreffende de vermissing van uw vader kon u enkel een heel standaard, vage en weinig doorleefde versie over de zoektocht naar jullie vader vertellen (CGVS, p. 6). Met deze vage en inconsistente verklaringen stuiken ook de bedreigingen die uw vader zou hebben ontvangen ineen.”*

4.4.3.5. Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoeker aanvankelijk verklaard had minderjarig te zijn, maar uit de leeftijdtest gebleken is dat dit niet het geval is en hij dit niet weerlegt tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 4). Dit doet het vermoeden rijzen dat verzoeker doelbewust de Belgische asielinstanties misleidt met betrekking tot zijn leeftijd, hetgeen ook een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Bovendien getuigt het gedrag van verzoeker, die in de Europese landen die hij doorkruiste loog over zijn identiteit en geboortedatum (NPO, p. 8, 9 en 21), niet van een dringende nood aan internationale bescherming, zoals ook terecht werd aangestipt in de bestreden beslissing. Er kan immers van een asielzoeker, die beweert een risico op vervolging te lopen in zijn land van herkomst, verwacht worden zo snel mogelijk een beschermingsverzoek in te dienen en de correcte informatie te geven, ongeacht het Europees land waarin hij zich bevindt.

4.4.4. Nu reeds uit de uiteenzetting *supra* is gebleken dat de verwantschapsband tussen verzoeker en zijn vermeende vader niet aangetoond is en ook verzoekers verklaringen over zijn vermeende vaders tewerkstelling niet voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, kan niet worden vastgesteld dat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn vaders tewerkstelling bij het nationaal leger.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4.5. Verzoeker wijdt zijn betoog in zijn verzoekschrift, voor wat betreft artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aan zijn vrees om bij terugkeer beschouwd te zullen worden als verwesterd. Waar verzoeker zich beroept op zijn vrees bij terugkeer wegens zijn verwestering en de commissaris-generaal middels de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker niet getuigt van een dermate verwestering en van een volledige vervreemding van de Afghaanse maatschappij, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie, zoals die blijkt uit het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker thans 20 jaar oud is, hij sedert 19 december 2021 in België verblijft en hij rond september 2021 Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker was aldus ongeveer 18 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan heeft verlaten en blijft heden bijna twee jaar in België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen enkele concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden eigen heeft gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende nog geen twee jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 18 jaar in Afghanistan. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart dat hij een à twee keer per week contact heeft met zijn in Afghanistan verblijvende moeder via whatsapp (NPO, p. 6 en 7) en dat hij ook met zijn zussen en grootmoeder in Afghanistan in contact staat (NPO, p. 7). Bovendien is hij tot de derde graad van het lager onderwijs naar school gegaan in Afghanistan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ van 21 december 2021, vraag 11) en heeft hij acht maanden les gehad in de madrassa in Base Ikmalati (NPO, p. 6).

Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “*Guidance Note*” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft het arrest van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar de Raad reeds *supra* heeft uiteengezet dat er wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen,

zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Afghanistan en zijn betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden. Verzoeker benadrukt de uiterst precaire humanitaire omstandigheden waarmee Afghansen actueel worden geconfronteerd en de afschuwelijke consequenties daarvan, waaronder het uithuwelijken van kinderen en het verkopen van organen door wanhopige gezinnen en verwijst daarvoor naar een persbericht van Human Rights Watch van 1 maart 2022. Hij stelt dat hieruit blijkt dat “derden” wel degelijk verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan. De Raad ontkent geenszins – zoals overigens *supra* afdoende uiteengezet – dat de humanitaire situatie in Afghanistan momenteel zeer prangend is en dat velen met voedselonzeekerheid kampen en zelfs met hongersnood bedreigd worden. Verzoekers op het nieuwsbericht van Human Rights Watch gebaseerde stelling dat deze wel degelijk veroorzaakt wordt door het beleid en de mensenrechtenschendingen door de taliban en hun weigering om de hulp van internationale organisaties te aanvaarden, kan echter, gelet op bovenstaande analyse niet worden bijgetreden.

Uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie, hierboven weergegeven in punt 2 (Het verzoekschrift) van dit arrest, blijkt niet dat verzoeker op gerichte en intentionele wijze door de taliban of enige andere actor in een situatie van extreme armoede wordt gedwongen waardoor hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 278 701 van 13 oktober 2022 van de Raad, dient opnieuw te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij

een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. In het verzoekschrift wordt enkel gewezen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, maar verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO